
PRAEFATIO AUTORIS.

Sequentes, quos SOCRATES et amici ejus de Animae immortalitate inter se miscuere, sermones ABBATIO, Familiari meo, dicatos esse oporteret. Is ipse est, qui mihi animos addiderat, ut labori huic jam ante annos aliquot suscepto, atque mox seposito, manus iterum admoverem. Dum Rinteliae * doceret adhuc, datis ad me peramicis litteris suam de illo, cui titulus: *Destinatio Hominis*, praefigitur, SPALDINGII opere mecum communica-

* Urbs ditionis Casselanae, cum Academia Evangelico-Reformata.

nicavit opinionem. E nostro illo
litterarum commercio depromptae
sunt breves illae dissertatiunculae *,
quas in *Epistolis Litteraturae* **
Tomo XIX insertas reperire est sub
Titulo: *Dubium et Oraculum De-
stinationem Hominis concernens.*
Non mediocri mihi fuerat solatio,
dum eadem, quae mihi, Familiari
quoque meo stabat sententia, atque
in gravissimis ea de re argumentis
inter nos conveniebat; quanquam
non

* Quas ego hujus Mendelsfohnianorum
Operum editionis Tomo VI exhibi-
turus sum.

** Opus maxima sui parte ab Eruditis
Berolinensibus germanico idiomate
concinnatum, quod certe numeris
omnibus absolutum, et quod dici-
mus *sine pari* nuncupari meretur.
Complectitur Tomos XXIV, quo-
rum versione gratiam me apud Pa-
triam meam initurum spero.

non omni prorsus ex parte satis ei
fecisse valuerim. Singularis profe-
cto erat ille candor animi, quo in-
timos quosque animae suae motus,
atque ipsum etiam Cor suum in si-
num meum effuderat. Philosophi-
cae ejus contemplationes per sua-
ves illas boni cordis affectiones im-
petum aliquem obtinere, ignem-
que vivacissimum, quo Veritatis
amorem in gelidissimo etiam caete-
roquin pectore accensurae essent;
atque ipsa etiam ejusdem dubia
nunquam intermiscere novos quos-
piam aperire prospectus, qui Ve-
ritatem aliqua nunquam adhuc ob-
servata sui parte redderent adspe-
ctabilem. Ex eo, quod simul inie-
ramus, consilio sequentes dialogi
per me elaborandi, et praecipuae
illae, de quibus ejusdem mentis
effemus, pertractandae fuissent sen-
tentiae. Atque hae ipsae basin no-

bis postmodum erant subministraturae, cui nostrum superstrueremus litterarum commercium.

At vero visum est Divinae Providentiae, eximium hocce ingenium ante diem, in ipso flore suo, terris eripere. Breve fuerat, sed tanto gloriosius, quod inter nos emensus erat, vitae stadium. Opus ejus de *Merito* priorum meritorum suorum monumentum erit, ex animis Germanorum nulla unquam temporum vicissitudine delendum: ejus quippe aetati comparatum meretur opus hoc omnem serae Posteritatis admirationem. Quos enimvero fructus polliceri nobis poteramus ab arbore, cujus flores tam amoeni jam fuere, tamque salutare? Alia quoque sub calamo habebat opera, quae in perfectione, quemadmodum ipse in experientia, animae-

maeque viribus, non mediocre futura fuerant incrementum. Verum evanuit omnis spei hujus suavitas! Germania perdidit in illo Autorem eximium; Genus humanum amabilem Philosophum, cujus Cor tam nobile fuerat, quam mens illuminata; Amici Amicum tenerrimum; ego denique in Sapientiae stadio viae comitem, qui me ab omni errore immunem praeservare satagebat. —

Insistens Platonis vestigio, SOCRATEM pro Immortalitate Animae coram discipulis suis suprema hora perorantem inducere volui. Graeci Autoris dialogus, cui titulus: *Phaedon*, inscribitur, non vulgari- bus sane abundat elegantis, quae ad confirmandam de Animae Im- mortalitate sententiam adhiberi me- rebantur. Inductionis rationem,

ordinem, atque eloquentiam ejusdem in usum meum converteram, et nonnisi argumenta metaphysica aetatis nostrae genio conformare satagebam. In *primo dialogo* penitius aliquanto exemplari meo inhaerere poteram. Diversae argumentandi rationes exiguae solum quoad collocationem permutationis egere mihi videbantur: alias autem alterius cujuspiam e primis principiis evolutionis opus habere existimaveram, ut demonstrationis vim obtinerent, quam unusquisque illuminationis jam aetatis Lector in Platonis dialogo non temere adhuc desiderat. Longa illa, atque declamatoria in corpus humanum, ejusque necessitates invectiva, quam Plato e mente Pythagorae potius, quam e Magistri sui doctrina defumfisse videtur, secundum meliores nostras de divinae hujus creaturae

rae

rae pretio ideas multum emolliri
debebat; et tamen citra dubium
adhuc paradoxo satis sono hodierni
Lectoris aures est affectura. Fa-
teor ingenue, me locum hunc
nonnisi in triumphantis illius Plato-
nicæ eloquentiæ gratiam inviola-
tum adduxisse.

In sequentibus mox necessita-
tem perspexeram, a meo viæ co-
mite deflectendi. Argumenta illius,
quæ pro Immaterialitate Animæ
in medium profert, mihi quidem
adeo levia, atque ludicra etiam vi-
dentur, ut vix severiorem aliquam
animadversionem mereantur. An
autem id ipsum majori nostræ in
Philosophicis perspicaciæ, aut ve-
ro rudi nostræ in veterum Philo-
sophorum eloquii ratione imperi-
tiæ adscribendum sit potius, nolim
ego isthuc supremam ferre senten-
tiam.

tiam. In *Secundo dialogo* ejusmodi demonstrationem pro Animae Immaterialitate elegeram, quam et Platonis jam edidere discipuli, et recentiorum quoque Philosophorum nonnulli ratam habuere: non modo enim convincens mihi visa est, sed commodissime etiam *methodo Socratica* proferri eam posse autumabam.

In *tertio dialogo* jam omne in recentioribus quaerere refugium, atque SOCRATEM meum, fere sicut unum aliquem e Saeculo XVII et XVIII Philosophum, fermocinantem inducere me oportebat. Non erat mihi propositum ea proferendi argumenta, quae graeci hujus Philosophi aetate sua induxere animum, ut ejus pro Animae immortalitate staret sententia; sed illud solum palam facere adlaborabam, quid-

quidnam argumentorum vir ejus-
modi, cujus erat Socrates, qui fi-
dem suam lubens sanae rationi tri-
buit, aetate nostra, post tantorum
virorum fatigia, reperturus esset,
ut Animam suam crederet esse im-
mortalem.

Atque hac demum ratione se-
quens iste inter versionem, et pro-
priae mentis opus intermedius ali-
quis exfurrexit labor meus. An
etiam novi praestiterim quidpiam,
aut repetitam toties cramben ite-
rum recoxerim, aliorum dirimat
aequa rerum litterariarum aestima-
tio. Arduum profecto est, in id-
modi materia, cui tam multa, tam-
que magna inde a saeculis jam in-
sudaverunt ingenia, omni ex parte
esse novum; novitatem autem ad-
fectare velle, perquam ridiculum.
— Si per totius hujus sermonis de-
cur-

cursum Autores recensere voluiffem aliquos, PLOTINUS, CARTESIUS, LEIBNIZIUS, WOLFIUS, BAUMGARTENUS, REIMARUS, aliaque immortalis memoriae nomina mihi fuiffent celebranda. Forfitan hac etiam ratione luculentius perfpcturus erat Lector eruditus, quid de meo aliorum inventis accefferit; verum folius Veritatis ftudiofo perinde fuerit, an huic, aut illi eruditorum argumenti vim in acceptis habeat referendam: quanquam omnis ille, cui non fucata mentem occupat rerum Scientia, in gravibus idmodi argumentis *Meum* et *Tuum* perquam accommode noverit discernere. Illud nihilominus unum Lectorem rogatum volo meum, ut ad argumenta illa, quae e moralium Veritatum harmonia, et in specie e Juris et Officii noftri fyftemate repetebam, paulo attentius

tius advertat animum. Nullus, quem memini, Autorum ea unquam protulit, quantumque mihi quidem videtur, perfecte convictura sunt illum, qui in prima consenserit principia. Elocutionis ratio necessitatem mihi imponebat ea, qua pura puta axiomata proferendi; apta illa nihilominus existimo, quae ad severissimae Logicae rigorem exigi atque reduci valeant. *

* Addit quidem Autor adhuc sequentia: "*Charakterem Socratis* eo solum, sine praemittere placuit, ut in le-
torum meorum animos tanti Philosophi revoce[m] memoriam, qui principem in sequentibus dialogis personam efficit. *Coopers Life of Socrates* in hoc proposito filum mihi porrexit quidem, ipsas quoque nihilominus scaturigines excitavi consulendas. " Verum cum editionis hujus meae ratio non
ad-

admittat, ut sexaginta et amplius
paginas isthoc *Charactere Socratis* im-
pleam, qui utpote nihil novi, nec
ad ipsam de Animae immortalitate
demonstrationem collaturus esset,
praetermittendum duxi potius, et
Lectorem meum ad notos alioquin
veterum Philosophorum Biographos
relegandum.

PHAE.